

תאריכון הרציה

תאריכון חיי הרב צבי יהודה הכהן קוק

ט"ו ניסן תרנ"א (1891) - נולד בליל הסדר בעיירה זיימל שבליטא, לאביו, מרן הראי"ה קוק, רב העיירה, ולאמו הרבנית רייזא-רבקה.

כ"ח אייר תרס"ד (1904) - בהיותו בן 13 עלה לארץ והתגורר עם משפחתו ביפו, לאחר שאביו התמנה לרב של יפו והמושבות. שם למד תורה מפי אביו, וסייע לו בעבודתו הציבורית.

תרס"ו (1906) - בהיותו בן 15 עלה לירושלים ללמוד בישיבת 'תורת חיים', אחת הישיבות החשובות בארץ.

למרות גילו הצעיר נמנה עם תלמידי השיעור הגבוה בישיבה.

אדר תרע"ד (1914) - בשל ההפרעות שהיו לו בלימוד התורה, החליט, לאחר התייעצות עם אביו, לנסוע להלברשטט שבגרמניה. את רוב זמנו השקיע שם בלימוד תורה בהיקף ובעומק רב, תוך שהוא גם מרחיב ומעמיק את השכלתו הכללית ולומד מספר שפות. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה (בט' באב), נאסר כנתין זר (רוסי) יחד עם אביו (שהגיע לשם כדי להשתתף ב'כנסיה הגדולה' של 'אגודת ישראל'), כעבור זמן הם שוחררו.

כסלו תרע"ה (1914) - לאחר קבלת היתר לעזוב את גרמניה, הצטרף להוריו ששהו בשוויץ. שם למד בהתמדה גדולה עם אביו פעמיים את הש"ס בבלי וירושלמי, רמב"ם, טור, שולחן ערוך, קבלה ועוד, וכלשונו: "למדנו את כל התורה פעמיים". היתה זו עבורו תקופת התעלות רוחנית גדולה.

ג' אלול תרע"ט (1919) - חזר לארץ עם הוריו. משפחתו התיישבה בירושלים, לאחר שאביו הוזמן לשמש כרבה של ירושלים.

ג' אלול תר"פ (1920) - יצא בשליחות אביו לאוסטריה, שוויץ ופולין. שם נפגש עם עשרות מגדולי ישראל, במטרה לצרפם לתנועת 'דגל ירושלים', שהקים אביו כדי שגדולים אלו יוכלו להצטרף למפעל הציוני המתפתח, ולהוספת קדושה לכל התהליך הציוני. בכל מקום התקבל בכבוד ובידידות. במסירות גדולה הקים מספר סניפים של תנועה זו בארצות אלו.

כ"ו שבט תרפ"ב (1922) - בעת שהותו בפולין, נשא לאישה את חוה-לאה בת הרב יהודה לייב הוטנר מגדולי רבני וורשה (היא נפטרה ממחלה בז' בשבט תש"ד). שב לארץ בי"ג באייר.

קיץ תרפ"ג (1923) - עם הקמת ישיבת 'מרכז הרב' ע"י אביו, נתמנה למנהלה החינוכי, והיה האחראי להדרכה הרוחנית של התלמידים. כמו כן, מסר שיעורים בתנ"ך, באמונה (בעיקר בספר הכוזרי) ומוסר. בשיעורים אלו, שניתנו בשפה העברית, התייחדה הישיבה משאר הישיבות בארץ.

י"ג כסלו תרפ"ח (1927) - קיבל מאביו כתב מינוי לשמש כבא כוחו בכל ענייני הישיבה, בצד הרוחני ובצד הגשמי: "ידו כידי, ופיו כפי ועשייתו כעשייתו!".

תרפ"ט (1929) - משנה זו סיע לאביו במסירות רבה בטיפול בהשגת רישיונות עלייה לארץ בישראל (סרטיפיקטים) משלטון המנדט, לצורך הצלת יהודים רבים, ביניהם: רבנים, אדמו"רים ובחורי ישיבה - שרבים מהם נהיו לגדולי תורה. במסגרת פעילות זו עלו לארץ כ- 3000 נפש.

ג' אלול תרצ"ה (1935) - נפטר אביו - הראי"ה קוק זצ"ל. מאז, במשך 20 שנה ערך במסירות ובדייקנות רבה את כתבי היד הרבים של אביו. בזכות עבודה זו תורת אביו הופצה ברבים.

אב תרצ"ז (1937) - התנגד נמרצות לתוכנית שהציעה 'ועדת פיל' הבריטית, לחלק את ארץ- ישראל בין היהודים והערבים, ובכך לוותר על חלקים גדולים מהארץ. עודד את תלמידיו להתגייס למחתרות שלחמו במנדט הבריטי.

י"ז כסלו תש"ח (1947) - לאחר קבלת ההחלטה באו"ם על הקמת מדינה יהודית, פרצה מלחמת השחרור. עודד את תלמידי הישיבה להתגייס לצבא, כאשר הוא עצמו התנדב ל"משמר העם".

ז' כסלו תשי"ב (1951) - נתמנה לראש ישיבת מרכז הרב' לאחר פטירת הרב יעקב משה חרל"פ.

תשי"ד (1954) - הישיבה גדלה באיכות ובכמות לאחר שהצטרפו אליה קבוצת בחורים משבט 'איתנים' של בני-עקיבא. הרצי"ה, שהתייחס אליהם כבניו, פרש בפניהם משנה ציונית-דתית שלימה. בעקבותיהם הגיעו מאות מבוגרי הישיבות התיכוניות, מאז הלכה הישיבה וגדלה עד שנהייתה לישיבה המרכזית לנוער הדתי-לאומי.

תשכ"א (1961) - בשל ענוותנותו, סרב לקבל את 'פרס ישראל' לספרות תורנית, אותו היה אמור לקבל יחד עם הרב דוד הכהן ('הנזיר'), על הוצאה לאור של כתבי אביו.

תשכ"ד (1964) - עודד את תלמידיו לפעול נגד המיסיון, מטה המאבק נגדו שכן בביתו.

חשון תשכ"ה (1964) - הישיבה עברה לקרית משה. הרצי"ה מינה ר"מים חדשים והוסיף שיעורים, מספר התלמידים הוכפל. הוא העביר שיעורים, בביתו ובישיבה, באמונה ובכתבי אביו.

כ"ח אייר תשכ"ז (1967) - זכה יחד עם הרב דוד כהן ('הנזיר') להיות האזרחים הראשונים ליד הכותל המערבי ששחרר במלחמת ששת הימים. שם אמר נחרצות: "ידעו כל ישראל וכל באי עולם, שבפקודת ה' בורא עולם חזרנו הביתה. חזרנו אל נחלת אבותינו, ולא נזוז מכאן!" מאז החל לפעול למען שלמות הארץ. פרסם כרוז בשם: 'לא תגורו', בו ביאר את האיסור של מסירת חלקים מארץ-ישראל לגויים. בכרוז נוסף, 'למען דעת', הבהיר: "כל הארץ ירושה היא לנו מאבותינו!"

ט"ו בשבט תשל"ד (1974) - הקים והנהיג את תנועת "גוש-אמונים". עיקר פעילות התנועה היתה חידוש ההתיישבות הישראלית באזורים ששחררו במלחמת ששת הימים. במאות מכתבים ששיגר לראשי המדינה ובפרסומים בעיתונות, הבהיר את עמדתו הנחרצת - הרעיון של 'שטחים תמורת שלום' עומד בניגוד לתורת ישראל.

ט"ו סיון תשל"ד - (1974) השתתף בניסיון ההתנחלות הראשון בשומרון (ליד שכם). הוא נטע עץ במקום, ובירך 'שהחיינו' וברכת 'מציב גבול אלמנה' בשם ומלכות. בתוקף סירב להיענות לבקשת קציני צה"ל,

להתפנות מהמקום. תקיפותו וסירובו לקבל את הפשרה שהציעו נציגי הממשלה, הובילו בסופו של דבר לפריצת הדרך והרחבת מפעל ההתיישבות ביהודה ושומרון.

י"ד אדר תשל"ז (1977) - לאחר שנודע לו מפי תלמידיו על מעצרו של אנטולי (נתן) שרנסקי, מראשי הפעילים בברית המועצות למען עליית היהודים לארץ, ועל הסכנה בה היו נתונים היהודים שם, הורה לתלמידיו לצאת מיד לפעילות ולהפגנות כדי שתינתן להם האפשרות לעלות לארץ. בעידודו ובהכוונתו הקימו תלמידיו את תנועת 'שומר אחי אנוכי'.

תשל"ט (1979) - התנגד נמרצות להסכם השלום עם מצרים. עודד את תלמידיו להתיישב בחבל ימית, ואת הקמת "התנועה לעצירה הנסיגה בסיני".

א' כסלו תשמ"א (1980) - לאחר שמצבו הבריאותי התדרדר, עבר ניתוח בו נקטעה רגלו. למרות הכאבים העזים, המשיך ללמד שיעורים בביתו ולייעץ לרבים שפנו לקבל את עצתו.

י"ד אדר תשמ"ב (1982) - נפטר בגיל 91 שנה. בתום הלוויה המונית תחת גשם שוטף, בעיצומו של פורים דפרזים, נקבר ליד אביו בחלקת הנביאים בהר הזיתים.

ערך: שמואל כ"ץ, רב ת"ת 'נחלה' וממ"ד תורני לבנות הר-נוף ואולפנת חורב, ירושלים